

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΕΛΕΝΑ ΜΠΙΝΗ
3^ο ΛΥΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ
ΙΔΡΥΜΑ
Β' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΙΤΛΟΣ: «Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ»

Ένας αμείλικτος ήλιος χρύσωνε το αεροδρόμιο «Διαγόρας» της Ρόδου. 1.50 μμ. Το αεροπλάνο της Aegean τροχοδρομούσε στον διάδρομο απογείωσης. Πτήση 721 με προορισμό τη Θεσσαλονίκη. Η περιπέτεια της πενθήμερης εκδρομής μόλις είχε αρχίσει.

Η Έλλη κοίταξε αφηρημένη στο παράθυρο. Το αεροπλάνο ανέπτυσσε ταχύτητα και αποχαιρετούσε τον Πύργο Ελέγχου και μαζί του όλο το νησί για να ακολουθήσει τον ορίζοντα. Ο ανοιξιάτικος ήλιος έλουζε το απέραντο γαλάζιο. Έκλεισε τα μάτια και βυθίστηκε στις σκέψεις της. Το πολύχρωμο σμήνος των συμμαθητών της βούιζε χαρούμενο, φλυαρώντας και γελώντας. Το όνειρο τόσων μαθητικών χρόνων γινόταν πραγματικότητα. Άφηναν πίσω τους το ανελέητο πρόγραμμα των σχολικών υποχρεώσεων, το ασθματικό μέτρημα του χρόνου, τον αυστηρό έλεγχο από γονείς και καθηγητές. Η προοπτική της απόλυτης ελευθερίας τους μάγευε και τους μεθούσε.

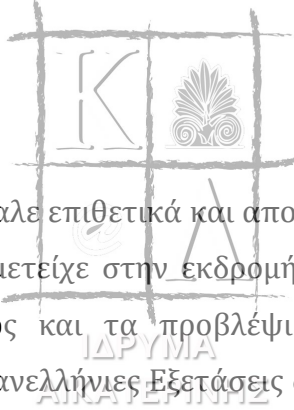
— Καραμέλα θα πάρετε; ρώτησε η κομψή αεροσυνοδός.

Πήρε μηχανικά την καραμέλα και απέφυγε τη Μαρία που είχε διάθεση για κουβεντούλα.

— Συγγνώμη Μαράκι μου, λέω να πάρω έναν υπνάκο.

Είχε τύψεις που έλεγε ψέματα στην φίλη της, όμως ήθελε να μείνει μόνη. Έπρεπε να τακτοποιήσει τις σκέψεις της.

Γλίστρησε στη θέση της και έγειρε το κεφάλι της προς το παράθυρο. Ταξιδιάρικα σύννεφα καθρέφτιζαν το όμορφο πρόσωπο με τις καστανές μπούκλες και τις αδιόρατες χαριτωμένες φακίδες. Ένωσε με ευγνωμοσύνη τη φίλη της να τη σκεπάζει με τη ζακέτα και να μαζεύει απαλά τα μαλλιά που έπεφταν στο πρόσωπό της. Αφέθηκε στη χαρά της στιγμής και μισάνοιξε τα μάτια της. Στα ακίνητα χρυσογάλανα νερά είδε το πρόσωπο του Παύλου. Η συγκίνηση την έπνιξε.

Η ιδέα της έκπληξης εισέβαλε επιθετικά και απομάκρυνε την εικόνα. Η έκπληξη ήταν ο μόνος λόγος που συμμετείχε στην εκδρομή. Όλη αυτή η διάχυτη χαρά, ο σκηνοθετημένος ενθουσιασμός και τα προβλήματα αστεία την κούραζαν. Σε απόσταση αναπνοής απ' τις Πανελληνίες Εξετάσεις δεν είχε διάθεση να σκηνοθετεί αναμνήσεις-λάφυρα απ' τις περιπέτειες της εκδρομής. Η κούραση και το άγχος την πολιορκούσαν στενά και απέκλειαν κάθε ενδιαφέρον για εξερεύνηση της Β. Ελλάδας.

—Αλήθεια, πώς θα αντιδράσει ο Παύλος στην έκπληξη; αναρωτήθηκε για χιλιοστή φορά τις τελευταίες μέρες.

Σαν να ανταποκρίθηκε σ' ένα μαγικό κάλεσμα, ο Παύλος αναδύθηκε στη σκέψη της. Λεπτό πρόσωπο, γλυκά μάτια, καστανά μαλλιά μέχρι τους ώμους, χέρια μακριά και νευρώδη, αφοπλιστικό χαμόγελο. Στην εικόνα του αγαπημένου της, ατίθασες πεταλούδες ξεχύθηκαν στην καρδιά της.

—Πόσο θα χαρεί με την έκπληξη, σκέφτηκε συγκινημένη.

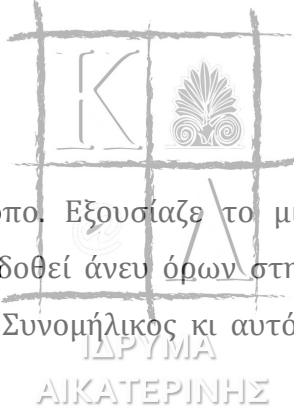
—Αφήστε την, κοιμάται, είπε ψιθυριστά η Μαρία στην αεροσυνοδό που σέρβιρε τα αναψυκτικά.

Η Έλλη αισθάνθηκε τυχερή που είχε φίλη της τη Μαρία. Κάποιος άγνωστος θεός την είχε ευεργετήσει με τόση αγάπη. Είχε τη Μαρία και τον Παύλο. Άκουσε την καρδιά της να χτυπάει δυνατά.

—Σε λίγες ώρες θα είμαι κοντά στον Παύλο, σκέφτηκε. Μαζί θα μοιραστούμε την έκπληξη.

Τον Παύλο δεν τον είχε συναντήσει μέχρι τώρα ποτέ. Τον είχε δει μόνο από φωτογραφίες. Εκείνος έμενε στη Θεσσαλονίκη και εκείνη στη Ρόδο. Η καλή θεά Τύχη πριν από πέντε περίπου μήνες ανέθεσε σ' έναν κοινό φίλο να τους συστήσει. Θυμάται με λατρεία τη μέρα. Σάββατο 25 Οκτωβρίου. Αργότερα αποφάσισε ότι αυτή θα πρέπει να είναι η ημερομηνία των γενεθλίων της και όχι η 21^η Αυγούστου. Εκείνη τη μέρα πίστεψε ότι γεννήθηκε πραγματικά. Μέχρι τότε υπήρχε και επιβίωνε χωρίς ουσιαστικό προορισμό. Αυτή ήταν η μέρα-ορόσημο για την πραγματική ζωή της.

Ο Παύλος σάρωσε σαν τυφώνας τη ζωή της. Ανέτρεψε τα πάντα. Σχέδια, ισορροπίες, απόψεις, δεδομένα. Διέλυσε το σύμπαν της και το αναδημιούργησε με

τον πιο γλυκό και ήπιο τρόπο. Εξουσίαζε το μικρόκοσμό της σαν απόλυτος κυρίαρχος. Η Έλλη είχε παραδοθεί άνευ όρων στη γοητεία μιας αντισυμβατικής εκρηκτικής προσωπικότητας. Συνομήλικος κι αυτός είχε την ωριμότητα ενήλικα διανοούμενου.

—Είσαι ο τελευταίος Homo Sapiens, τον πείραζε η Έλλη.

Ο Παύλος είχε ένα γνήσιο πάθος για γνώση. Γνώση για τη φύση, το κοινωνικό περιβάλλον, τον ανθρώπινο ψυχισμό. Γνώση για τις τέχνες, τον αθλητισμό, τη φιλοσοφία. Διάβαζε και μελετούσε. Μελετούσε και διάβαζε τα πάντα με ένταση και αμείωτο ενδιαφέρον. Η λογοτεχνία και η μουσική αποτελούσαν τον ένα σταθερό άξονα της ζωής του. Ο άλλος ήταν το σχολείο.

Ήταν άριστος μαθητής. Σταθερά ο πρώτος. Δεχόταν όμως τις διακρίσεις με αμηχανία, σχεδόν απολογητικά. Δεν ήθελε την προβολή. Κυνηγούσε όμως με συνέπεια το όνειρό του. Ήθελε να γίνει γιατρός. Ψυχίατρος. Και διάβαζε με πάθος για να πετύχει το στόχο του.

Αυτοκυριαρχημένος και ισορροπημένος στήριζε ψυχολογικά την εύθραυστη και ανασφαλή Έλλη. Εκείνη τον θαύμαζε γιατί αντιμετώπιζε τη ζωή με ένα ιδιότυπο χιούμορ που ξεκινούσε από τον αυτοσαρκασμό, την αυτοαναίρεση, τη δραματική αυτοκριτική. Καταλάβαινε ότι το χιούμορ του ήταν ασπίδα προστασίας για τη βαθύτερη μοναξιά του. Είχε τις ρίζες του στο συναίσθημα, στον πόνο, στη μελαγχολία, σ' έναν βαθύτερο προβληματισμό.

Ο Παύλος ήταν μοναχικός. Μοιραζόταν τον χώρο του μαζί με το σκύλο του Pablo και τον γάτο του Dali.

—Είμαστε οι τρεις σωματοφύλακες, της έλεγε συχνά. Όλοι για έναν και ένας για όλους.

Η Έλλη ζήλευε τον γάτο και τον σκύλο που ήταν τόσο κοντά του. Ο Παύλος γελούσε με τις αντιδράσεις της. Η Έλλη τον κατηγορούσε για αριστοκρατική αλαζονεία, καθώς εκείνος σπάνια έβγαινε. Τον χαρακτήριζε σνομπ. Κατά βάθος όμως τον θαύμαζε γιατί ήταν τόσο ξεχωριστός. Περιφρουρούσε τη ζωή του και προασπιζόταν την ποιότητά της από την «ανοησία των καθημερινών συναναστροφών», όπως έλεγε ο ίδιος αυτοσαρκάζοντας.

Η Έλλη αντιδρούσε, διαμαρτυρόταν. Επηρεαζόταν όμως. Δραματικά. Διάβαζε πάρα πολύ, έβγαине ελάχιστα και περίμενε. Περίμενε το τηλεφώνημα, το μήνυμα, το mail του Παύλου. Η επικοινωνία της μαζί του έγινε κεντρικός πόλος της ύπαρξής της, ανάγκη και εξάρτηση. Ήταν πια απόλυτα εξαρτημένη από εκείνον που την συμβούλευε, την ηρεμούσε, την ενθάρρυνε.

—Θα γίνεις καταπληκτικός ψυχίατρος, του έλεγε. Κοίτα πώς τα καταφέρνεις με μένα, πρόσθετε γελώντας.

Ο Παύλος έμαθε στην Έλλη πως δεν πρέπει να πιστεύει ότι είναι το κέντρο του κόσμου.

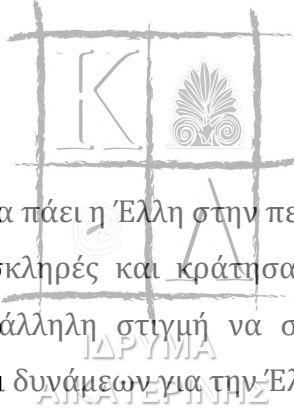
—Πρέπει να βγεις απ' το δικό σου «παράλληλο σύμπαν». Υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος εκεί έξω που χρειάζεται βοήθεια, που έχει πραγματικά προβλήματα, τη συμβούλευε.

Η Έλλη γοητευμένη ακολουθούσε πιστά τα βήματα του πνευματικού της μέντορα. Η μεταμόρφωσή της συντελούνταν σταθερά, μέρα με τη μέρα. Τον αγαπούσε και τον εμπιστευόταν σε ό,τι και να της έλεγε. Κάθε φορά που χτυπούσε το κινητό της ή το σταθερό τηλέφωνο τινάζοταν. Κάθε φορά η ίδια γλυκιά αγωνία, η ίδια ανυπομονησία. Στην παραμικρή καθυστέρηση παραλογιζόταν. Φοβόταν ότι δεν θα του μιλούσε ποτέ ξανά. Φοβόταν ότι θα τον έχανε για πάντα. Τότε χτυπούσε το τηλέφωνο και η γνωστή τρυφερή φωνή την καθησύχαζε και υποσχόταν ότι ποτέ και για τίποτα δεν θα έφευγε από τη ζωή της.

Η Έλλη αποφάσισε να σπουδάσει Ιατρική. Πίστεψε στις αξίες του Παύλου και μοιραζόταν τις ιδέες του. Διάβασε με συγκίνηση την εισήγησή του στη Βουλή των Εφήβων για τα δικαιώματα των παιδιών με ειδικές ανάγκες. «Δικαίωμα στη ζωή, δικαίωμα στην αξιοπρέπεια» ήταν η βασική του θέση.

—Με έκανε να κλαίω, του είπε με παράπονο. Λυπάμαι απίστευτα για αυτά τα παιδιά. Δεν είχα σκεφτεί τίποτα απ' όλα αυτά.

—Η λύπη είναι το τελευταίο συναίσθημα, που θα 'πρεπε να έχεις, της είπε σοβαρά. Οι παρέες της την είχαν χάσει και όταν κάποια στιγμή βρισκόταν μαζί τους έπληττε αφόρητα. Η σκέψη της πάντα ταξίδευε στον Παύλο. Συζητούσαν με τις ώρες, όταν και όποτε εκείνος το επέτρεπε, γιατί ήταν αυτός που συντόνιζε το διάβασμα και έλεγχε το πρόγραμμά τους.

Οι διαπραγματεύσεις για να πάει η Έλλη στην πενθήμερη εκδρομή του σχολείου της στη Θεσσαλονίκη ήταν σκληρές και κράτησαν πάνω από μήνα. Ο Παύλος επέμενε ότι δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να συναντηθούν και ότι θα ήταν δραματική απώλεια χρόνου και δυνάμεων για την Έλλη.

—Σκέψου τη γλυκιά γεύση της επιτυχίας γιατρέ μου, της έλεγε τρυφερά. Μόλις μια αναπνοή είσαι μακριά... Μετά θα είμαστε μαζί στη Θεσσαλονίκη.

—Εντάξει, το ξέρω. Μα διαβάζω, το ξέρεις ότι διαβάζω. Απλώς θέλω απίστευτα να σε δω, πείσμωνε και παρακαλούσε η Έλλη.

Προσέκρουσε όμως σ' έναν τσιμεντένιο τοίχο άρνησης από όπου εκτοξεύονταν συμβουλές, διδαχές και παραινήσεις.

—Σε παρακαλώ, εκλιπαρούσε. Θέλω να σε δείξω στη Μαρία και στους φίλους μου. Συνέχεια τους μιλάω για σένα. Θέλω να πάμε μαζί στα μαγαζιά, να πάμε βόλτες, να τρέξουμε, να πάμε σε club, παντού, να με ξεναγήσεις στη Θεσσαλονίκη.

Η ανένδοτη άρνησή του όμως, πάγωνε την Έλλη που δεν ήξερε πώς να τον πείσει.

—Είσαι παράλογος, του έλεγε εκνευρισμένη. Δεν σε καταλαβαίνω καθόλου. Ο Παύλος δεν απαντούσε και κείνη πλημμυρισμένη από τύψεις και ενοχές με το μόνιμο φόβο ότι θα τον χάσει ενέδιδε και έκανε δήλωση μεταμέλειας και υπακοής.

—Έχεις δίκιο, συμφωνούσε συμμορφωμένη. Το καλοκαίρι είναι μπροστά μας. Δεν θα έρθω.

Η Μαρία της έλεγε, ότι γίνεται θύμα σ' ένα νοσηρό παιχνίδι εξουσίας με δυνάστη τον Παύλο και θύμα εκείνη. Διαφωνούσε. Ποτέ ο Παύλος δεν θα έκανε κάτι τέτοιο. Τον υπερασπιζόταν και μάλωνε με την Μαρία που την κατηγορούσε ότι είχε χάσει την προσωπικότητά της και είχε γίνει υποχείριο.

—Κοιμάσαι; η γλυκιά φωνή της Μαρίας την έβγαλε απ' τον λήθαργο.

Δεν ήθελε να απαντήσει και συνέχισε να κάνει την κοιμισμένη. Σε λίγες ώρες θα βρισκόταν κοντά του. Ούτε και η ίδια ήξερε πώς τόλμησε αυτήν την επανάσταση.

Την απόφαση την πήρε παρορμητικά μετά από μια δύσκολη νύχτα. Είχε προηγηθεί μια πολύ σκληρή μέρα. Μια αποτυχία στο διαγώνισμα των μαθηματικών, μια παρεξήγηση με τη Μαρία, μια ίωση που δεν έλεγε να υποχωρήσει και ο Παύλος, που είχε κλειστό το κινητό και δεν είχαν μιλήσει από το προηγούμενο βράδυ. Σαν

αδυσώπητος πολιορκητής η πίεση την κατέλαβε και άρχισε το ταξίδι στον παραλογισμό. Ήταν σίγουρη ότι είχε χάσει οριστικά τον Παύλο. Ίσως και την Μαρία. Η Ιατρική ήταν ένας ανέφικτος στόχος και η ίδια ήταν μόνη. Αυτό ήταν εξάλλου ο έρωτας. Μια μοναχική περιπέτεια. Μια περιπλάνηση σ' ένα οδυνηρό όνειρο. Ήταν αδύνατο να κοιμηθεί. Ξεπιάσε σ' ένα ευεργετικό κλάμα και κοντά στα ξημερώματα παραδόθηκε σ' ένα ταραγμένο ύπνο. Το πρωί ξύπνησε εξαντλημένη. Και αποφασισμένη. Θα πήγαινε στην εκδρομή και θα συναντούσε οπωσδήποτε τον Παύλο. Θα του έκανε έκπληξη.

—Σε λίγο φτάνουμε. Ξύπνα σιγά- σιγά, της είπε ψιθυριστά η Μαρία και της έδωσε ένα φιλάκι στα μαλλιά.

—Κοιμήθηκα για τα καλά, είπε η Έλλη και αγκάλιασε σφιχτά τη φίλη της.

Το Μαράκι της. Την αγαπούσε τόσο πολύ. Τώρα τη χρειαζόταν περισσότερο από ποτέ.

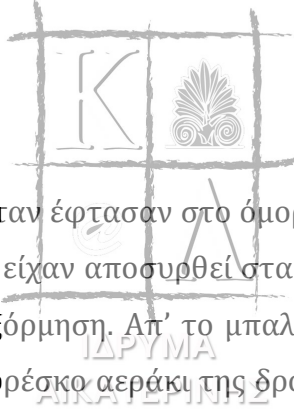
Το αεροπλάνο προσγειωνόταν στο αεροδρόμιο «Μακεδονία» της Θεσσαλονίκης. Το πολύβουο μελίσσι των μαθητών ξεχνιόταν να κυνηγήσει την περιπέτεια. Αγωνία και φόβος πλημμύριζαν την Έλλη. Αγωνία και φόβος, αλλά και λαχτάρα και ανυπομονησία.

Η διαδρομή με το πούλμαν από το αεροδρόμιο για το ξενοδοχείο της φάνηκε ατελείωτη. Οι φωνές και τα πειράγματα των συμμαθητών της την κούραζαν αφόρητα. Έβαλε τα ακουστικά στ' αυτιά της για να απομονωθεί. Πόσο ευγνωμονούσε τη Μαρία για τη διακριτική συμπαράστασή της. Αναρωτήθηκε αν της έδειχνε πόσο πολύ την αγαπάει. Γύρισε και την κοίταξε. Το Μαράκι της. Λεπτούτσικο και ξανθούλικο. Της θύμιζε τρυφερό κυκλάμινο. Κι όμως σ' αυτήν στηριζόταν πάντα. Έσκυψε και την αγκάλιασε σφιχτά. Η Μαρία δεν απόρησε. Πάντα καταλάβαινε την απρόβλεπτη φίλη της.

Στο πούλμαν εκτυλίσσονταν οι τυπικές σκηνές. Φάρσες, ανέκδοτα, χειρονομίες, σχέδια πολιορκίας, τσιφτετέλια, συμμαχίες και δηλώσεις. Κάποιοι από την παρέα της πλησίασαν με καυστικά σχόλια για την απομόνωσή της αλλά η Μαρία τους εξουδετέρωσε και ύψωσε γύρω της ασπίδα προστασίας.

—Είσαι σίγουρη; τη ρώτησε με ανησυχία η Μαρία. Και οι δύο κατάλαβαν.

—Τώρα πια είμαι εδώ. Δεν υπάρχει επιστροφή, είπε η Έλλη και ανατρίχιασε.

Ήταν πια απογευματάκι όταν έφτασαν στο όμορφο ξενοδοχείο τους κοντά στη θάλασσα. Τα υπόλοιπα παιδιά είχαν αποσυρθεί στα δωμάτιά τους. Σε λίγο θα ήταν έτοιμοι για την πρώτη τους εξόρμηση. Απ' το μπαλκόνι του δωματίου της η Έλλη έβλεπε τη θάλασσα, ενώ ένα φρέσκο αεράκι της δρόσιζε το πρόσωπο. Στη Ρόδο το σπίτι της ήταν κοντά στη θάλασσα. Όπου και να πήγαινε έβλεπε θάλασσα. Όμως αυτή η εμπειρία ήταν διαφορετική. Αυτή η θάλασσα ξεπηδούσε από θρύλους, παραμύθια, περιπέτειες. Ήταν άγρια, μακρινή, μυστηριώδης αιγιματική, σαγηνευτική.

—Πώς θα το έλεγε αυτό ο Παύλος; αναρωτήθηκε.

—Προβολή, απάντησε μόνη της. Προβάλλω τα δικά μου συναισθήματα, τη δική μου συγκινησιακή φόρτιση στη θάλασσα.

Είπε τις σκέψεις της στη Μαρία που περιεργαζόταν χαρούμενη το δωμάτιό τους.

—Έχεις δίκιο Sigmund, της είπε η Μαρία.

—Νιώθω μουδιασμένη. Δεν μπορώ να κουνηθώ. Σε δύο ώρες περίπου θα δω τον Παύλο.

Δεν είχε όμως διάθεση για τα συνηθισμένα τους αστεία. Έπρεπε να συγκεντρωθεί στην εφαρμογή του σχεδίου της. Η Μαρία ανέλαβε να τακτοποιήσει τα πράγματά τους.

—Τι να κάνει τώρα άραγε; αναρωτήθηκε.

Ήξερε όμως καλά την απάντηση. Ήξερε το πρόγραμμά του με κάθε λεπτομέρεια. Τώρα είχε φροντιστήριο, Φυσική και Χημεία. Μετά Βιολογία.

Κοίταξε νευρικά το ρολόι της. Πόσο βασανιστικά αργά κυλάει ο χρόνος όταν ανυπομονείς για κάτι. Χρόνος, φθορά, θάνατος. Το τρίπτυχο της υπαρξιακής αγωνίας. Πόσες φορές τα είχαν αναλύσει αυτά μαζί. Στο τέλος της μέρας, μετά το εξαντλητικό διάβασμα άρχιζαν τις φιλοσοφικές συζητήσεις. Όταν έκλειναν το τηλέφωνο έμενε μαγεμένη να σκέφτεται όσα είχαν πει και τότε υποταγμένη στο σύνδρομο στέρησης του έστελνε ένα τελευταίο μήνυμα, μόνο και μόνο για να βεβαιωθεί ότι ήταν ακόμα εκεί.

—Έλα, κάνε γρήγορα. Πρέπει να βρούμε τους άλλους, είπε η Μαρία.

—Εγώ δεν θα έρθω Μαράκι μου. Θα μείνω να ετοιμαστώ γιατί σε λίγο θα πάω να βρω τον Παύλο.

—Έλα πάμε. Προλαβαίνεις για μια μικρή βολτίτσα. Δεν σ' αφήνω μόνη σου εδώ, επέμενε η φίλη της.

—Αφού το ξέρεις, δεν μπορώ. Πονάει και το στομάχι μου, είπε κοφτά η Έλλη.

—Εντάξει λοιπόν, θα μείνω μαζί σου. Εξάλλου και εγώ είμαι κουρασμένη.

Η Μαρία αποσύρθηκε διακριτικά. Ήταν εκεί, δίπλα της. Η Έλλη ησύχασε.

Από τη Ρόδο η μητέρα της είχε εξασφαλίσει την άδεια του Λυκειάρχη να επισκεφτεί η κόρη της τον Παύλο, γιο φιλικής οικογένειας, όπως εξήγησε. Δεν υπήρξε καμία αντίρρηση.

Οι γονείς της έβλεπαν την ευεργετική επίδραση του Παύλου στο μοναχοπαίδι τους, παρακολουθούσαν την απροσδόκητη ευαισθητοποίησή του, το καμάρωναν που αποφασισμένο πάλευε για δύσκολους στόχους, εκπλήσσονταν από την ωριμότητα και την ποιότητα της σχέσης των δύο παιδιών και λάτρευαν τον αναπάντεχο εισβολέα στη ζωή τους. Ανταποκρίθηκε με απίστευτη άνεση στα πιο απαιτητικά κριτήρια αξιολόγησης που οι αυστηροί γονείς της έθεσαν για τον ήρωα της κόρης τους. Και σ' αυτές τις εξετάσεις ο Παύλος διακρίθηκε και τους κατέκτησε με τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά του.

Η μητέρα του πάλι έβλεπε την Έλλη σαν παιδί της. Της μιλούσε πάντα στοργικά και της έδινε συμβουλές καθώς ανησυχούσε μόνιμα, μήπως δεν προσέχει τον εαυτό της, μήπως κουράζεται υπερβολικά, μήπως στενοχωριέται. Κάθε τόσο της έλεγε πόσο ήθελε να την δει από κοντά.

Η Έλλη χαιρόταν να φλυαρεί μαζί της για εκείνα τα ασήμαντα καθημερινά πράγματα που φέρνουν τους ανθρώπους κοντά. Μιλώντας μαζί της ένιωθε να πλησιάζει περισσότερο τον Παύλο. Την εκτιμούσε και την εμπιστευόταν. Δεν της αποκάλυψε όμως την έκπληξη. Δεν θα ήταν πια έκπληξη.

—Μπαίνω να κάνω ένα μπανάκι, είπε η Μαρία.

Η Έλλη αποφάσισε ότι έπρεπε πια να τηλεφωνήσει στο σπίτι του Παύλου. Με βαριά βήματα και παγωμένα χέρια σήκωσε το ακουστικό για να το αφήσει πάλι. Όσο η ώρα προχωρούσε τόσο η αγωνία της μεγάλωνε. Άνοιξε το κινητό της. Το αγαπημένο πρόσωπο εμφανίστηκε στο φόντο της οθόνης. Έμεινε να το χαζεύει

απορροφημένη. Κοίταξε και πάλι το ρολόι της. Πήρε βαθιά αναπνοή. Άκουσε το νερό από το μπάνιο και τη Μαρία κάτι να της φωνάζει γελώντας.

«Το Μαράκι μου είναι εδώ», σκέφτηκε και πήρε θάρρος.

—Τι κάνεις κοριτσάκι μου; ακούστηκε η ευχάριστη φωνή της μαμάς του Παύλου στο τηλέφωνο. Διαβάζεις; Ο Παύλος έχει μάθημα τώρα. Θα γυρίσει σε μία ώρα περίπου.

Είχε μία ώρα καιρό. Τηλεφώνησε στο Λυκειάρχη για να επιτρέψει στη Μαρία να μείνει μαζί της. Πανικόβλητη άρχισε να ετοιμάζεται. Έβγαλε όλα τα ρούχα που τόσο προσεκτικά είχε τακτοποιήσει η Μαρία και μέσα σε πέντε λεπτά το δωμάτιο έμοιαζε βομβαρδισμένο.

—Μα τι κάνεις; ρώτησε έκπληκτη η Μαρία μόλις βγήκε απ' το μπάνιο.

—Δεν έχω τίποτα να φορέσω, δεν ξέρω τι να βάλω. Και τα μαλλιά μου κοίτα πώς είναι.

—Αυτό λέγεται κρίση πανικού. Μην στενοχωριέσαι, θα αποφασίσω εγώ για σένα, είπε ήρεμα η φίλη της.

Διάλεξε προσεκτικά τα ρούχα. Την έντυσε, την χτένισε και την έβαψε. Η Έλλη αφέθηκε στην τρυφερή φροντίδα της φίλης της και παρακαλούσε την καρδιά της να σταματήσει να χτυπάει τόσο δυνατά. Μέρες και νύχτες είχε ονειρευτεί αυτές τις στιγμές τυλιγμένη με συγκίνηση. Σε λίγο θα έβλεπε αυτόν που πρωταγωνιστούσε σε κάθε σκέψη της...

—Έτοιμη! Είσαι μια κούκλα. Δώσε μου δέκα λεπτάκια και φύγαμε, είπε με ενθουσιασμό η Μαρία.

Η Έλλη έβαλε σε μια τσάντα το βιβλίο του Chagall, τον τεράστιο πλαστικό μαύρο δράκο και την μαύρη μπλούζα που είχε αγοράσει για τον Παύλο. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Ποτέ δεν είχε νιώσει τόσο ανασφαλής. Κοίταξε ξανά το ρολόι της. Έφτασε η ώρα για την έκπληξη. Στη σκέψη ότι σε λίγο θα έβλεπε τον Παύλο η γη σταμάτησε να γυρνάει. Έφτιαξε ξανά τα μαλλιά της, έπιασε απ' το χέρι το Μαράκι της και βγήκαν απ' το δωμάτιο.

—Δες να πάνε όλα καλά; ρώτησε με αγωνία.

— Όλα θα πάνε τέλεια, ακριβώς όπως τα σχεδιάσαμε, την εμπύχωσε η Μαρία. Πάω να καλέσω ένα ταξί, συνέχισε.

Το σπίτι του Παύλου βρισκόταν σε κεντρικό δρόμο όχι μακριά από το ξενοδοχείο. Το σχέδιο «έκπληξη» ήταν σοφά μελετημένο. Η Μαρία θα τριγυρνούσε στα μαγαζιά της περιοχής μέχρι να την πάρει τηλέφωνο η Έλλη να βρεθούν και οι τρεις μαζί.

—Εδώ είμαστε, φτάσαμε, είπε ο ταξιδιός.

Τα πόδια της Έλλης έτρεμαν. Τα γόνατά της ήταν μουδιασμένα και τα χέρια της είχαν παγώσει.

—Τώρα, τώρα... θα τον δω, ψιθύρισε στη φίλη της.

Στάθηκαν μπροστά στο παλιό αρχοντικό. Στο κουδούνι της βαριάς, ξύλινης εξώπορτας αναγνώρισαν το επίθετο του Παύλου.

—Χτύπησε εσύ το κουδούνι και μετά πήγαινε, είπε ξέπνοα η Έλλη.

Η Μαρία χτύπησε δυνατά το κουδούνι.

—Όλα θα πάνε καλά. Περιμένω τηλέφωνο...Τη φίλησε και έφυγε.

Η Έλλη ήταν πια μόνη. Μόνη για την έκπληξη. Η βαριά πόρτα άνοιξε. Μια καλοβαλμένη κυρία που θύμιζε πολύ τον Παύλο παρουσιάστηκε.

—Παρακαλώ; ρώτησε ευγενικά. Και μετά σχεδόν αμέσως, Είσαι η Έλλη;

Μια ζεστή αγκαλιά την αιχμαλώτισε. Την έσφιγγε δυνατά και επίμονα.

—Έλλη μου τι χαρά είναι αυτή! Επιτέλους σε βλέπω!

—Ο Παύλος; Ανυπομονώ να τον δω και να του κάνω έκπληξη..., είπε η Έλλη που τώρα πια δεν μπορούσε να περιμένει ούτε ένα λεπτό.

—Μόλις ήρθε, της απάντησε και την οδήγησε μέσα στο σπίτι. Της έδειξε το δωμάτιο του Παύλου και η ίδια εξαφανίστηκε διακριτικά στο βάθος του διαδρόμου. Η Έλλη προχώρησε και στάθηκε έξω απ' την πόρτα. Ήταν κλειστή. Άκουσε καθαρά το γαύγισμα του Pablo μέσα απ' το δωμάτιο.

—Ποιος είναι; ρώτησε ο Παύλος.

Άκουσε τη φωνή του. Τη γνώριμη, ζεστή, αγαπημένη φωνή. Δεν απάντησε. Με δυσκολία ανέπνεε. Άνοιξε διάπλατα την πόρτα.

—Έκπληξη! Είπε γελαστά. Ο Pablo την υποδέχτηκε κουνώντας έξαλλος την ουρά του. Ο Dali πάνω στο γραφείο τεντώθηκε νωχελικός. Ο Παύλος γύρισε αποσβολωμένος. Τα μακριά λεπτά χέρια κινήθηκαν γρήγορα πάνω στις ρόδες. Το αναπηρικό καροτσάκι στράφηκε προς το μέρος της.

Ο χρόνος πάγωσε. Έμειναν να κοιτάζονται ανυπεράσπιστοι. Το αίμα κόχλαζε στις φλέβες της και ανέβαινε καυτό στο πρόσωπό της.

—Ήθελα να σου κάνω έκπληξη, ψέλλισε η Έλλη. Γιατί δεν μου είπες ποτέ τίποτα; ρώτησε ανάμεσα στους λυγμούς της.

—Τι ακριβώς έπρεπε να σου πω; είτε ήξερα ο Παύλος.

Ο μαύρος δράκος έπεσε από την τσάντα μπροστά στα πόδια του. Μπροστά στο αναπηρικό καροτσάκι...